troens Skød . . . at bruge selve Døden som Hververkorporal for Underverdenens sorte Korsdragerskare. For hvad vilde de ham andet end at bøje ham til Lydighed under Slægtens og Kirkens Tugt? Hvem var det, de havde haft Bud efter? Det var ikke Længsel efter at se ham saaledes, som Naturen nu en Gang havde skabt ham — fri, frank, glad — der havde faaet dem til endelig at kalde paa ham. Det var alene hans Underkastelse, de utaalmodig ventede paa. Det var hans Ydmygelse, det hastede med nu, da Faderen skulde til at dø. Hvad de vilde, var en hjærterørende Familjescene, hvor den bodfærdige Søn modtog sin døende Faders Tilgivelse for, at han ikke forlængst havde faaet sit Livsmod stækket, ikke før nu havde villet lade sig indrullere i det lange Skyggetog af Dødens Slaver! . . . Jo, Gu' var Verden fuld af Dæmoner alligevel, saasandt som den vrimlede af saadanne smaa, selvretfærdige Eberhardt'er med og uden Præstekrave, der ikke taalte Synet af en rank Ryg og et løftet Hoved, naar ikke »Naaden« havde Part deri; som allevegne var paa Færde for at indblæse Frygt og Tvivl, gøre Menneskene bange for sig selv og for deres egen Magt. — — Men han lod sig ikke skræmme! Vistnok havde han i de sidste Dage erfaret, at han ikke var helt saa upaavirkelig overfor Overtroens Spøgelser, som han havde troet, . . . to Gange i samme Uge lod han sig dog ikke overliste!